

РЕШЕНИЕ

№ 5827

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4733** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от П. И. И., чрез адв.Ц. И. К., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], с която са предявени искове срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) с адрес [населено място], [улица] № 5 за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди общо в размер на 600 лв., изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на Наказателно постановление № 460 от 13.03.2018г. на началника на 04 РУ „Полиция“, отменено с влязло в сила на 12.11.2019г. съдебно решение от 22.05.2019г. на СРС, наказателно отделение, 111 състав по н.а.х.д. № 9660/2018г. по описа на съда.

В исковата молба се твърди, че 600 лева (по триста лева за инстанция) общо са заплатени за адвокатско възнаграждение за защита и представителство по н.а.х.д. №9660/2018г. по описа на СРС, наказателно отделение, 111 състав и к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав. Сумите подлежат на обезщетение, при наличие на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Наказателно постановление №460 от 13.03.2018г. на началника на 04 РУ „Полиция“ е отменено като неправилно и незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение. От него са причинени имуществени вреди, доказани с договори за правна

защита и съдействие, удостоверяващи платеното в брой адвокатско възнаграждение. Вредите са в пряка и непосредствена причинна връзка с отменения акт. В хода на съдебното производство доводите се поддържат с писмена молба от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и чрез упълномощения си процесуален представител в хода на съдебното производство в писмени бележки оспорва предявените икове като неоснователни и недоказани. Счита, че не се доказва извършено плащане на адвокатското възнаграждение. Отделно от това твърди, че защитата не е задължителна, а ангажирането на такава е по свободна преценка на страната, като договорът, сключен с адвоката представлява доброволно съглашение. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Възразява и срещу размера на адвокатското възнаграждение в настоящето производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Прокурор Малинова от СГП дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена изцяло.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С влязло в законна сила на 12.11.2019г. съдебно решение от 22.05.2019г. на СРС, наказателно отделение, 111 състав по н.а.х.д. № 9660/2018г. по описа на съда е отменено наказателно постановление № 460 от 13.03.2018г. на началника на 04 РУ „Полиция“, с което на ищеца П. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 лева, на основание чл. 81, ал.2, т. 3 от ЗБЛД. При обжалване пред касационната инстанция съдебното решение е оставено в сила с решение № 6748/12.11.2019г. на АССГ по к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ.

За да организира защитата си по обжалване на НП по н.а.х.д. № 9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав ищецът е упълномощил адв. Ц. И. К., САК като е сключил с нея договор за правна защита и съдействие /л.14 от н.а.х.д. №9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав/, видно от който, платената сума за процесуално представителство и съдействие по делото пред СРС е в размер на 300 лв. В договора е посочено, че сумата е заплатена в брой при подписването му. Договорът е приложен към н.а.х.д. № 9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав. Приет е като доказателство в настоящето съдебно производство и не е оспорен от ответника. По делото е осъществено процесуално представителство и защита от адв. К. в проведеното на 07.11.2018г. съдебно заседание.

Ответникът е обжалвал съдебно решение от 22.05.2019г. на СРС, наказателно отделение, 111 състав по н.а.х.д. № 9660/2018г. пред АССГ. От адв. К. е изготвен отговор на касационната жалба и е осъществено процесуално представителство и защита по делото в проведеното на 11.10.2019г. съдебно заседание. За да организира защитата си по к.н.а.х.д. № 8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав ищецът е упълномощил адв. Ц. И. К., САК като е сключил с нея договор за правна защита и съдействие /л.13 от к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав /, видно от който, платената сума за процесуално представителство и съдействие по делото пред АССГ е в размер на 300 лв. В договора е посочено, че

сумата е заплатена в брой при подписването му. Договорът е приложен към к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав. Приет е като доказателство в настоящето съдебно производство и не е оспорен от ответника.

От правна страна:

Искът е допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него - СДВР, срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. /чл.205 АПК/.

Разгледан по същество е основателен.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно претърпяна вреда – имуществена; незаконосъобразен акт на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт с вредоносния резултат от административна дейност.

Преди всичко, следва да се отбележи, че ЗОДОВ е приложен за вреди от отменени наказателни постановления, тъй като нормата на чл. 1 от закона не поставя изисквания какъв да е отменения акт, стига той да е незаконосъобразен, да е акт на държавен или общински орган и да е резултат от административна дейност.

Налагането на административни наказания от органите на администрацията за извършени административни нарушения е санкционираща управленска дейност, израз на държавната наказателна репресия. Тя непротиворечиво се определя като форма на административна (изпълнителна) дейност както въз основа на властническия метод на правно регулиране, прилаган от административнонаказващите органи, така и с оглед административната правосубектност на последните. Независимо, че наказателното постановление не е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, определящо обстоятелство за правното основание на иска за обезщетение за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления като такъв по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е, че той е издаден от административен орган, представлява властнически акт на органите на администрацията, въпреки че поражда наказателно правни последици. Неговото издаване е резултат от изпълнение на нормативно възложени задължения, от упражняване на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. /ТР от 19.05.2015г по т.д.2/ 2014г./ Административната дейност е изпълнителна дейност и наред със съдебната и законодателната дейности, е основна проява на държавната власт. Дейността по налагане на административните наказания, свързана с издаване на наказателно постановление, както и извършените в нейните рамки действия или бездействия, се отличава от правозащитната дейност, вредите от която подлежат на обезщетение по реда на чл. 2 от ЗОДОВ, именно по упражнената от административните органи в този конкретен случай изпълнителна /административна/ функция в рамките на държавната власт. Административният характер на дейността по издаване на наказателните постановления, както и на действията или бездействията по налагане на административните наказания, при или по повод на която са причинени вреди на гражданите или юридическите лица, определя правното основание на иска за вреди от незаконосъобразните наказателни постановления, действия или бездействия като

такова по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Следователно налице е първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт, приравнен на административен акт.

Налице са и останалите предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинноследствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за процесуално представителство и защита от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Според Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Както се посочи, видно от представения на л.14 от н.а.х.д.№9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав договор за правна защита и съдействие, ищецът П. И. И. е заплатил на адв. К. адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. за защита и процесуално представителство в производството пред СРС. Същата сума от 300 лева е платена и за защита и процесуално представителство в производството пред АССГ по к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав, видно от договора за правна защита и съдействие, находящ се на л. 13 от делото.

Договорите служат като разписка за платените суми общо в размер на 600 лева. Същите не са оспорени, поради което следва да се приеме, че с тях се установява твърдяното в исковата молба плащане във връзка с процесните съдебни дела, образувани по жалба против НП. Налице са безспорни доказателства, че пред съда ищецът е бил представляван и защитаван от адв. К., за което е направил разходи и заплатил съответното възнаграждение. Тези обстоятелства са доказани от представените договори за правна защита и съдействие и от извършените от страна на адвоката процесуални действия. Договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл.280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. С т. 1 от решението по т.д.№6/2012г. на ВКС е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка. Налице са безспорни писмени доказателства за осъществено процесуално представителство, защита и съдействие и заплатено адвокатско възнаграждение в размер общо на 600лв., с ясно посочено основание и размер. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с горесцитираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред.

Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. на ВАС заплатеното възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по издаденото срещу ищеца наказателно постановление е вреда, която е в пряка причинна връзка от неговото издаване. Това, че заплатеното възнаграждение почива на договорно основание /чл.40, ал.2 от ЗА/ не променя извода за наличие на пряка причинна връзка. Ангажирането на адвокат за правна защита при обжалване пред съда на наказателно постановление е израз на

нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразното наказателно постановление. Ето защо, няма как връзката между заплатения хонорар на адвоката за защита и отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление да не е причинноследствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.56 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер от по 300 лева за всяка съдебна инстанция е неоснователно. Размерът е минималния и съответства на фактическата и правна сложност на правния спор по н.а.х.д. №9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав и к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав. Настоящата инстанция счита, че възнаграждение в размер от 300 лева за съдебна защита в минималния размер по чл. 18, ал. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД и достатъчно да репарира претърпените имуществени вреди от ищеца.

Въз основа на изложеното съдът приема, че предявеният иск е основателен за сумата от 600лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за защита срещу Наказателно постановление № 460 от 13.03.2018г. на началника на 04 РУ „Полиция“ по н.а.х.д. №9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав и к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. С оглед изхода на делото на ищеца, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер на 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 01.06.2020г. Платеното по този договор възнаграждение е в размер на 300 лева. Не е основателно е възражението за прекомерност, тъй като това е минималния размер по чл. 8, ал. 1, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на П. И. И., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 600 (шестотин) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка със защита при съдебно обжалване на Наказателно постановление № 460 от 13.03.2018г. на началника на 04 РУ „Полиция“ по н.а.х.д. №9660/2018г. на СРС, НО, 111 – ти състав и к.н.а.х.д. №8539/2019г. на АССГ, VII касационен състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица]I № 5 на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ да заплати на П. И. И., ЕГН [ЕГН] сумата от 310 (триста и десет) лева, разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от получаване на съобщението от страните.

СЪДИЯ: